

Săptămâna de rugăciune
7 - 14 Ianuarie 2018

Străini și călători

www.europeanea.org

Editorial

Străini, pelerini și călători...

Cu câțiva ani în urmă am avut o perioadă sabatică (*liberă*, n. tr.). Mentorul meu mi-a sugerat următoarele: „În timpul acesta nu investi în educația ta formală. Lasă-L pe Dumnezeu să investească în tine.” Cum să reușesc acest lucru având doar patru luni la dispoziție?

Auzisem despre „El Camino”, faimosul traseu de pelerini din Santiago de Compostela (Spania), iar gândul acesta a stârnit un vis în inima mea. Pe când mă gândeam ce să fac în această perioadă sabatică, m-am gândit din nou la acest traseu și am decis să petrec două săptămâni în acest pelerinaj, devenind astfel un adevărat pelerin. Biblia ne vede ca străini, pelerini și călători, după cum veți observa și din acest material pentru Săptămâna de Rugăciune. Totuși, fiecare dintre noi este înclinat să nu rămână așa. De aceea, pentru proprietăți (case, de exemplu) avem termenul *imobile*, ci nu *mobile*. Toate acestea au fost un motiv bun pentru o persoană stabilă ca mine să devin mobil, ca un pelerin.

Diferența dintre un turist și un pelerin este că primul dorește să vadă lucruri noi, pe când pelerinul vrea să devină nou. De aceea, m-am hotărât să nu mă comport ca un turist. Nu voiam să vizitez multe lucruri și nu voiam să intru în contact cu multe persoane. În fiecare zi meditam la Cuvântul lui Dumnezeu și mă rugam. Am învățat că este mult mai bine să am bagaje puține, pentru că altfel va trebui să le car pe toate după mine. Un alt lucru important pe care l-am învățat a fost să mă concentrez pe un scop anume și să nu mă las distras de altceva. De asemenea, am învățat să vorbesc mereu cu Dumnezeu.

În timp ce mergeam prin căldura dogoritoare a Soarelui, sau uneori prin ploaie, am înțeles mai multe despre Domnul Isus, care a fost și El pelerin pe pământul acesta. Și, în mod ciudat, pe măsură ce călătoream mai mult, mă simțeam mai acasă decât dacă aș fi fost în starea mea „stabilă”.

Pe măsură ce veți parcurge această Săptămână de Rugăciune, vă veți întâlni cu diferite provocări pentru starea și situația dumneavoastră. Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să folosească acest program de rugăciune ca să își facă lucrarea Lui în dumneavoastră. Lăsați-L pe Dumnezeu prin Duhul Său Sfânt să lucreze și să facă necesarele corectări în călătoria dumneavoastră.

Fie ca să îl cunoașteți pe Domnul Isus într-un mod nou în călătoria dumneavoastră către destinația cerească!

Thomas Bucher

Secretar General – Alianța Evanghelică din Europa

P.S. Materialul pentru Săptămâna de Rugăciune a fost pregătit de către Alianța Evanghelică din Spania (Comisia de Teologie), căreia îi mulțumim mult pentru munca excelentă!

Introducere

STRĂINI ȘI TRECĂTORI

„Oricine este străin – aproape oriunde.” Acest slogan, care acum vreo doi ani a devenit foarte popular, reflectă, de fapt, un adevăr biblic: creștini fiind, suntem străini în această lume, suntem doar în trecere, lumea aceasta nu este casa noastră. Noi suntem în călătoria spre destinația noastră finală: casa cerească pe care o pregătește Hristos pentru noi.

Acest adevăr simplu are mai multe implicații:

1. *Creștinul știe că nu va rămâne pe pământ pentru totdeauna*

Acest gând este cel mai bun antidot împotriva materialismului agresiv din vremea noastră. În calitate de creștini, noi nu ne punem încrederea în economii, burse sau cariere strălucitoare. Noi suntem doar în trecere prin această lume. Noi știm că numai ce investim în Împărăția lui Dumnezeu va conta. Nimeni nu își mobilează camera de hotel, ca și cum ar locui acolo pentru totdeauna.

2. *Creștinul privește spre viitor*

Viața unui creștin este ca și cum ai aștepta o vacanță, cu totul inclus și totul plătit deja, în cel mai bun hotel din Univers – doar că este mult mai bine și întrece orice imaginație. Într-adevăr, pentru puțină vreme, trebuie să trecem prin încercări, însă merită. Din nefericire, mulți creștini au pierdut din vedere destinația credinței lor. Acest lucru ne ajută să îndurăm mai ușor greutățile și suferința. Noi privim înainte, către acea destinație eternă și binecuvântată.

3. *Creștinul este capabil să evalueze lucrurile în mod corect*

Aceasta înseamnă că evaluăm lucrurile în lumina valorii lor viitoare. Lucrurile eterne sunt cele care contează. Trebuie să ne întrebăm mereu: care este impactul etern pentru gloria lui Dumnezeu pe care îl pot aduce astăzi, în cadrul familiei mele, prietenilor mei și vecinilor mei?

4. *Creștinul poate să sufere persecuție din cauză că are valori diferite*

Nu vor fi toți de acord cu acest punct de vedere. Adevărul este că pentru mulți oameni și pentru multe state, credința în Domnul Isus este văzută ca o amenințare. Aceste persoane știu că Isus este Domn și că El nu își va împărți slava cu nimeni altcineva. Câteodată, a-ți apăra credința înseamnă persecuție, chiar moarte.

5. *Creștinul are milă de aceia care sunt străini*

Fiind străini în această lume, putem să simpatizăm cu străinii pe care i-a adus Dumnezeu în țările noastre. Ca și creștini, suntem chemați să avem compasiune față de străini, arătându-le aceeași milă pe care ne-a arătat-o Dumnezeu față de noi. Este un privilegiu pentru noi să îi invităm în comunitatea noastră de credință, să îi întâmpinăm cu bine ca să ne însoțească în călătoria noastră spre Cetatea Eternă.

José Hutter

Duminică, 7 Ianuarie

Avraam – Exemplul credinciosului pelerin (Evrei 11:8-10; 13:14)

Avraam este unul dintre cele mai cunoscute personaje din Biblie, mai ales ca un *exemplu de credință*. Călătoria lui începe cu chemarea divină de a pleca din Ur către un loc necunoscut. Credința lui îl transformă într-un pelerin. Credința lui în promisiunea lui Dumnezeu însemna că este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. A crezut promisiunea lui Dumnezeu că va avea un fiu, care venea împotriva oricărei posibilități, având în vedere vârsta lui și a soției sale și faptul că ea nu putea să aibă copii.

L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a considerat ca neprihănire (Gal. 3:6). Credința care l-a făcut să plece din Ur nu a apărut la întâmplare, ci, după cum spune Ștefan: „*Dumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam*” (Fapte 7:2). Nu a fost slava lui Dumnezeu, ci Dumnezeul slavei. Această descoperire i-a întărit credința. Ceea ce aștepta el nu mai era un loc pământesc, ci unul ceresc. Nu era vorba despre un teritoriu mai bun decât Ur, unde locuise până atunci; credința lui l-a condus prin pământul făgăduinței, deoarece „*el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu*” (Evrei 11:10).

Aceeași situație se aplică pentru fiecare credincios. La fel ca Avraam, și noi am crezut și am fost îndreptățiți. Mântuirea este prin har, prin credință (Efeseni 2:8-9). Dovada acestei credințe se vede în faptul că omul renunță la tot pentru ceea ce numai Dumnezeu îi poate oferi. Lumea aceasta devine un loc de tranzit către cetatea cu temelii tari, conform promisiunii Domnului Isus (Ioan 14:1-4). La fel cum Avraam a lăsat totul pentru a-l urma pe Dumnezeu și noi lășăm lumea în spate ca să pășim pe cărarea marcată de urmele pașilor Domnului Isus (1 Petru 2:21). Nimic nu este permanent pentru un creștin. Viziunea lui este îndreptată către Cer, acolo unde sunt lucrurile eterne, așteptând cetatea veșnică. Biserica biruitoare este aceea care îl urmează pe Hristos în drumul către casa cerească.

Într-o lume relativă, ca pelerini, noi suntem în posesia unor valori nepieritoare.

Motive de mulțumire:

- Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că suntem copiii lui Avraam, în privința credinței (Galateni 3:7, 29).
- Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne însoțește în călătoria noastră.
- Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că în Cer ni s-a pregătit ceva cu mult mai bun decât avem acum.

Mărturisire:

- Doamne, Te rugăm să ne ierți pentru lipsa de credință în atâtea ocazii. Recunoaștem că nu trăim mereu ca pelerini, cu privirea ațintită spre cetatea cerească.

Cerere:

- Domnul să ne ajute să fim oameni ai credinței și să trăim cu încrederea în scopul pe care îl are Dumnezeu pentru viața noastră.
- Să devenim conștienți că lumea este un loc de tranzit pentru creștini, iar noi ne îndreptăm către Cer, cetatea permanentă unde ne așteaptă Hristos.

Luni, 8 Ianuarie

Iosif – Un străin aflat sub grija lui Dumnezeu și a Domnului istoriei (Geneza 37–50)

Un străin, sau pelerin, este cineva care locuiește temporar în afara locului său de naștere. Iosif se încadrează foarte bine în această definiție, ca unul care a trecut prin greutăți fiind nevoit să plece dintr-un loc în altul.

După ce a fost vândut ca sclav de către frații lui invidioși, Iosif ajunge în Egipt. Fiind un străin vulnerabil, nu a fost în stare să se apere împotriva acuzațiilor soției lui Potifar. A ajuns în închisoare și a fost lăsat acolo să moară. Cu toate acestea, Iosif se afla în grija lui Dumnezeu – după un timp El l-a eliberat și l-a înălțat, folosindu-l pentru binecuvântarea altora. În final, Iosif a fost mijlocul folosit de Dumnezeu pentru a-i salva de la foamete atât pe egipteni cât și pe propria lui familie. Iosif a recunoscut că Dumnezeu a fost Acela care i-a direcționat drumul, conform Planului Său suveran. Le-a spus fraților care l-a vândut: „*Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine ca să împlinească ceea ce se vede azi și anume: să scape viața unui popor în mare număr.*” (Geneza 50:20).

Și noi suntem călători și pelerini într-o lume ostilă nouă (1 Petru 2:11). Suntem vulnerabili, supuși nedreptății și persecuției. În același timp, suntem în grija lui Dumnezeu, la fel ca Iosif. Dumnezeu lucrează toate lucrurile pentru binele nostru (Romani 8:28), ne eliberează (Galateni 1:4), și ne folosește pentru a-i binecuvânta pe cei din jurul nostru (1 Petru 2:9). În mijlocul încercărilor, cum putem fi siguri că Dumnezeu îngrijește de noi? Pe de o parte, datorită credincioșiei Sale vizibilă în viața lui Iosif. Dar mai mult datorită faptului că Unul mai mare decât Iosif a fost trimis ca străin în această lume ostilă (Ioan 3:17); și El a fost supus slăbiciunii și nedreptății, trădat și dat la moarte de frații Lui. Dumnezeu L-a eliberat, L-a înviat și L-a înălțat și în El sunt binecuvântate toate popoarele.

Datorită Domnului Isus, putem ști sigur că Dumnezeu este de partea noastră mereu: „*El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?*” (Romani 8:32). Fie ca Dumnezeu să ne ajute, la fel ca pe Iosif, să ne încredem în El, să rămânem credincioși și să fim binecuvântare pentru alții în pelerinajul nostru.

Motive de rugăciune:

- Îți mulțumim, Doamne, pentru că prin împrejurările grele prin care trecem înțelegem mai bine înțelepciunea care vine de Sus. Îți mulțumim că toate lucrurile lucrează împreună spre bine.
- Îți mulțumim că ne păzești inimile în mijlocul încercărilor.
- Îți mulțumim pentru puterea pe care ne-o dăruiești în fiecare situație.

Mărturisire:

- Te rugăm să ne ierți că de multe ori nu am avut încredere în suveranitatea Ta și în planurile Tale desăvârșite.

Cerere:

- Fie ca Dumnezeu să ne conducă în călătoria noastră conform planului Său, la fel cum a făcut și cu Iosif.
- Să recunoaștem și să înțelegem că Dumnezeu lucrează spre binele nostru, că El ne eliberează și că El ne folosește pentru a îi binecuvânta pe cei din jurul nostru.
- Domnul să ne ajute să ne încredem în El, să îi fim credincioși și să fim binecuvântare pentru alții, în călătoria noastră.

Marti, 9 Ianuarie

Rut – Alungată de foamete, îl întâlnește pe Dumnezeu (Rut 1)

Trebuie să îl înălțăm pe Dumnezeul oricărui har. Ne uităm la planul de răscumpărare, pe termen lung. Cartea se sfârșește cu Rut, parte din neamul lui David (Rut 4:18-22), pe care mai târziu o vedem ca fiind inclusă și în spița de neam a Domnului Isus (Matei 1:5). De aceea, Dumnezeu împletește împreună toate evenimentele planului Său de mântuire. Bindecuvântarea divină este descoperită în timpuri de apostazie, știind că istoria lui Rut are loc în vremea judecătorilor (Rut 1:1). Pe cât de improbabil ar părea, totuși, Domnul lucrează și în aceste vremuri și putem observa două lucruri:

A) În providența Lui, Dumnezeu schimbă situațiile (Rut 6:22). El este Acela care a îngăduit foametea care a făcut-o pe Naomi să plece și să se despartă de două dintre nurorile ei, și tot El este Acela care creează condițiile pentru întoarcerea lui Naomi în țara promisă.

B) El îi conduce pe oameni spre credință (Rut 1:16, 17). Pentru a face acest lucru, El folosește mărturia personală. Naomi a fost criticată pentru că a plecat din țara promisă și, cumva, și-a părăsit credința poporului ei prin aceasta. Cu toate acestea,

a) cuvintele lui Rut „Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu” (vs. 16) arată clar că Naomi nu a îmbrățișat pe deplin cultura din Moab;

b) știa cum să mijlocească pentru nurorile sale (vs. 8) și în mod clar aștepta un răspuns divin;

c) ea a văzut mâna lui Dumnezeu în tot ce s-a întâmplat, amintind Numele Domnului de patru ori (vs. 20, 21);

d) nu joacă rolul victimei pretinzând atenția nurorilor sale, pe care le îndeamnă să rămână în Moab (9-13).

Cu privire la Rut, ce iese în evidență este hotărârea ei fermă: „Nu sta de mine să te las...” (vs. 16). Aici este vorba de o credință adevărată, validată și de următoarele:

(1) Ea crede în Dumnezeu în ciuda împrejurărilor nefericite care ar fi putut să îi producă mai degrabă mânie față de El;

(2) Devotament deplin, părăsindu-și țara și familia pentru a-L urma pe Dumnezeu;

(3) Atașament extraordinar față de soacra sa (Rut 2: 11,12);

(4) O identificare completă cu poporul lui Dumnezeu, chiar dacă, fiind moabită, ar fi putut să fie respinsă de societate. Ea este cu adevărat o fiică a lui Avraam (Geneza 12:3b).

Motive de rugăciune:

- Mulțumim pentru toți frații și toate surorile care, prin mărturia lor, au avut un impact în viața altora.
- Îți mulțumim că iei asupra Ta toate poverile mele.
- Îți mulțumim că ne restaurezi și ne readuci la o stare după voia Ta.

Cerere:

- Să ne rugăm să conducem pe alții la credința în Hristos prin mărturia noastră.
- Să fim dispuși să renunțăm la tot pentru a-L urma pe Dumnezeu.
- Să ne rugăm ca influențele din jurul nostru să nu ne îndepărteze ochii de la Hristos.

Miercuri, 10 Ianuarie

Daniel – Statornicie în fața persecuției (Daniel 3)

Trei tineri într-o țară străină. Cine veghează asupra lor?... Întotdeauna este Cineva care veghează asupra noastră credincioșii! „*Ai dat o poruncă, după care toți ... vor trebui să se arunce cu fața la pământ și să se închine chipului din aur; și după care, oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina, va fi aruncat în mijlocul unui cuptor aprins. Dar sunt niște Iudei...*” (Daniel 3:10-12). Poate ne gândim că nu avem importanță, că nu contează ce spunem sau ce facem, că nimeni nu ia seama... dar întotdeauna veghează Cineva.

La un moment dat, ceilalți au observat că cei trei tineri sunt diferiți și i-a ținut mereu sub observație. Cei trei au știut asta. Erau aceiași tineri care au luat hotărârea să nu se spurce cu mâncarea împăratului, iar acum au hotărât să nu se spurce cu dumnezeii lui. Cine este credincios în lucrurile mici învață să fie credincios și în lucrurile mari. Lumini mici într-un pământ străin.

S-ar fi putut pierde în mulțime. Ar fi putut să îndure cumva un minut-două și apoi să își continue viețile. Dar nu s-au ascuns. La fel ca și Daniel care se ruga de trei ori pe zi. Iar atunci când împăratul, plin de aroganță, le strigă batjocoritor: „*Care este dumnezeul acela, care vă va scoate din mâna mea?*” (3:15), vocea lor rămâne neclintită: „*Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului din aur pe care l-ai înălțat!*”

De altă parte, Babilonul în care trăim este convins de puterea sa absolută. Societatea crede că noi și familiile noastre aparținem culturii, dar ce nu știe este că noi suntem cetățenii unei alte țări, că suntem aici doar temporar și că legea Împăratului nostru este în inima noastră. De aceea, atunci când toată lumea aplaudă nedreptatea, ignoranța și imoralitatea, noi nu ne plecăm. Atunci când răul este numit bine, iar binele este numit rău, noi nu ne plecăm. Atunci când suntem amenințați și insultați, noi nu ne închinăm dumnezeilor lor. Pentru că Regele nostru îi onorează pe aceia care Îl onorează pe El. El îi însoțește atunci când trec prin foc (Is. 43:2). Și în curând ne va primi acasă.

Motive de mulțumire:

- Îi mulțumim lui Dumnezeu că prezența Lui este cu noi, oriunde am fi.

Mărturisire:

- Dorim să ne pocăim pentru momentele când nu am avut curajul de a rămâne curați și statornici, neclintiți, având o mărturie bună.

Cerere:

- Să fim credincioși în lucrurile mici, ca să putem învăța să fim credincioși și în lucrurile mari.
- Doamne, ajută-ne să nu ne conformăm cu veacul acesta, ci să trăim știind că cetățenia noastră este în Ceruri.

Joi, 11 Ianuarie

Iona – Predicator într-o țară străină (Iona 1, 3)

Cartea lui Iona este una plină de surprize: contracarează naționalismul păcătos al poporului ales și proclamă harul lui Dumnezeu pentru alte națiuni. Lumina poporului ales al lui Dumnezeu a devenit destul de palidă. Caracteristicile negative ale naționalismului sunt foarte puternice la Iona: „Să fac bine vrăjmașilor poporului ales din care fac parte? Niciodată!” – spune Iona (Iona 4). Haideți să nu aruncăm cu pietre în Iona. Cât timp dintr-un an petrecem rugându-ne pentru alte popoare și cât pentru al nostru? Într-adevăr, Iona nu are milă deloc: să moară vrăjmașii, iar Israelul să se întărească.

Să nu ne grăbim să îl criticăm pe Iona; să luăm ca exemplu faptul că sosirea masivă de imigranți la granițele Europei implică anumite riscuri. Dar aceasta poate fi o oportunitate pentru noi să ne rugăm ca Dumnezeu să ajute pe mulți dintre acești oameni nevoiași. Le arătăm dragostea și harul lui Dumnezeu? Slavă Domnului pentru câțiva dintre copiii lui Dumnezeu care au făcut acest lucru.

Iona s-a rugat și a fugit departe. Este interesant că marinarii și locuitorii din Ninive se roagă mult (iată ce lecție ne oferă!), iar Dumnezeu îi ascultă. Iona se roagă și el în capitolul 2, dar ca să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru harul Lui pentru el (nu pentru alte popoare inamice) și în capitolul 4 ca să se plângă de faptul că harul lui Dumnezeu s-a extins la vrăjmașii Israelului.

Marea trimitere îndeamnă pe toți urmașii Domnului Isus să se roage, să evanghelizeze și să facă ucenici din toate popoarele. Nu putem merge toți în misiune, dar toți putem și ar trebui să ne rugăm.

„Să mă rog? Să evanghelizez? De ce? Oricum, nimeni nu o să mă ia în seamă!”. Dar Dumnezeu îi cheamă pe aceia cu situații dificile (cu dizabilități, prizonieri ai islamului). Chiar le mișcă conștiința cu un mesaj în care se accentuează mai mult partea negativă. S-a rugat atunci Iona? Nicidecum, ci se așază la umbra unui tufiș ca să vadă „ce are să se întâmple cu cetatea”. Ca mai apoi să spună ceva de genul: „Ți-am spus eu Doamne, știam eu, nu te ascultă, vezi?”

Era dificil să mergem în Siria să predicăm, așa că Dumnezeu i-a adus pe sirieni acasă la noi! La fel ca Domnul nostru Isus, să arătăm dragostea lui Dumnezeu prin acțiunile și rugăciunile noastre, nu să avem atitudinea lui Iona.

Motive de mulțumire:

- Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru Suveranitatea Lui.
- Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru lucrarea Lui și pentru că ne folosește și pe noi, în ciuda a ceea ce suntem.

Mărturie:

- Îți cerem iertare, Doamne, pentru că de atâtea ori am mers în direcția opusă Voin Tale.
- Vrem să ne pocăim pentru ideile și concepțiile greșite pe care le avem față de străini. Ajută-ne să îi iubim pe străini și să împărtășim cu ei atât lucrurile cele mai valoroase pe care le avem (Domnul Isus) cât și pe cele fără valoare eternă (casa, timp s.a.m.d.).

Cerere:

- Pentru poporul nostru și mântuirea oamenilor din popor.
- Să fim dispuși să ajutăm și să mijlocim pentru alte popoare care au nevoie de ajutor și fie ca aceste semne de dragoste și har să îl reflecte pe Hristos.
- Să împlinim marea trimitere prin rugăciune, evanghelizare și facerea de ucenici din toate popoarele.

Vineri, 12 Ianuarie

Pavel – Cetățean internațional, dar și cetățean al Cerului (Filipeni 1:21-26)

În acest pasaj către Filipeni, apostolul Pavel ne invită să îi fim martori la procesul lui de gândire prin care va decide dacă să rămână în viață sau să moară. Această alegere nu este în mâinile lui, deoarece el se găsea atunci în închisoare așteptându-și sentința.

Pe de o parte, apostolul Pavel vorbește despre moarte ca fiind un câștig. Acest lucru este accentuat prin folosirea termenului „să mă mut”. Pentru apostolul Pavel, a fi în lume este o stare temporară, iar consecința logică este să părăsești viața prin moarte, ca să fim cu Hristos, unde este mult mai bine. Așa că el presupune că relația lui cu Hristos va continua să fie dinamică și după moarte.

De cealaltă parte, pentru apostolul Pavel, chiar în timpul vieții sale, tot lui Hristos îi era pe deplin devotat. El a trăit și trăiește în continuare având o relație apropiată cu Domnul Isus. De aceea, nu este de mirare că apostolul dorește să continue să trăiască, să îl urmeze, să îl laude și să îl slujească pe Hristos.

Aflându-se în această dilemă, apostolul Pavel optează pentru a rămâne în viață, ținându-și viziunea în Cer și trupul pe Pământ. Datorită relației pe care o are cu Hristos, el vrea să rămână aici pentru a-i ajuta pe cei din Filipi să experimenteze aceeași binecuvântare ca și el. Faptul că el rămâne în viață este exact lucrul care le permite filipenilor să crească în credința lor în Hristos.

Aceste cuvinte ale lui Pavel sunt, fără îndoială, un apel de trezire pentru noi astăzi. A muri înseamnă să ne pierdem viața; totuși, dacă în moarte putem afirma „pentru mine a trăi este Hristos”, nu pierdem nimic, ci mai degrabă câștigăm! Cum și pentru cine trăim? Provocarea este în mâinile noastre. Să ne ajute Domnul să exclamăm ca apostolul Pavel: „pentru mine a trăi este Hristos, iar a muri e un câștig”!

Motive mulțumire:

- Îi mulțumim Domnului pentru nădejdea că a fi cu Hristos este cu mult mai bine.
- Îi mulțumim Domnului pentru încrederea că viața cu Hristos este mai bună decât orice altceva.

Mărturisire:

- Doamne, Te rugăm să ne ierți, pentru că nu trăim mereu pentru Tine.

Cerere:

- Să ne rugăm ca dedicarea noastră să fie pentru Hristos, iar această dedicare să se arate în relația noastră personală cu Hristos și în faptul că dorim să îl urmăm pe El, să îl slujim și să îl glorificăm pe El.
- Fie ca șederea noastră în această lume să folosească altora pentru a crește în credința lor în Hristos.
- Să ne rugăm să ne trăim viața conform gândului că pentru noi a trăi este Hristos și a muri este un câștig.

Sâmbătă, 13 Ianuarie

Priscila și Aquila – Alungați, dar având ușile deschise (18:1)

Apostolul Pavel a cunoscut familia Priscila și Acuila pe când erau exilați în Corint. Luca ne spune că ei aveau aceeași meserie cu cea a apostolului Pavel și că Pavel a locuit și a lucrat împreună cu ei, iar în zilele de Sâmbătă evanghelizau în sinagogi (Fapte 18:1-4). Această familie care a trebuit să plece din Roma, atunci când împăratul Claudiu i-a alungat pe evrei din capitală, a ajuns să fie nucleul inițial al bisericii din Corint. După un an și jumătate acest trio s-a mutat în Efes, unde apostolul Pavel și-a continuat lucrarea apostolică (Fapte 18:18-19).

În primul secol, Dumnezeu a folosit persecuția și exilul pentru plantarea bisericilor din toată lumea. Când apostolul Pavel a scris epistola către Romani, Priscila și Acuila erau în Roma înapoi și exista o Adunare în casa lor. În lista celor pe care îi salută apostolul Pavel, el îi amintește și pe acești misionari fondatori și se referă la ei ca fiind „*tovarășii mei de lucru în Hristos Isus, care și-au pus capul în joc, ca să-mi scape viața. Le mulțumesc nu numai eu, dar și toate Bisericile ieșite dintre Neamuri.*” (Romani 16:4)

Astăzi, în Europa, migrația (voluntară sau forțată) continuă să fie o cale pe care Dumnezeu o folosește pentru extinderea Bisericii. Împreună cu misionarii, dedicați proclamării Evangheliei și facerii de ucenici, sunt și alte câteva milioane de voluntari care, la fel ca și Priscila și Acuila, și-au pus la dispoziție casa lor, timpul lor, slujirea lor, arătându-le dragostea frățească pentru răspândirea Împărăției lui Dumnezeu.

Să ne rugăm ca Dumnezeu să continue să îi cheme pe misionari și să îi mobilizeze pe ceilalți credincioși, ca Priscila și Acuila. Dumnezeu a îngăduit ca povestea vieții lor să apară în cartea Faptele Apostolilor și Romani, pentru ca noi, astăzi, să le putem urma exemplul.

Motive de mulțumire:

- Doamne, îți suntem recunoscători pentru „funiile” tale de dragoste: oameni, situații, obstacole etc. În toate acestea, dragostea Ta a fost motorul care ne-a condus.
- Mulțumim pentru împrejurările prin care trecem, ușoare sau dificile, pentru că totul lucrează spre bine (Romani 8:28).
- Mulțumim pentru frații și surorile care și-au pus viața la picioarele Tale.

Mărturisire:

- Regretăm că nu avem o perspectivă eternă asupra vieții pentru a percepe tot ceea ce se întâmplă ca ceva ce Tu folosești pentru binele nostru.
- Îți cerem iertare că nu profităm cum ar trebui de împrejurările actuale ale migrației în Europa, pentru ca Împărăția Ta să se extindă.
- Iartă-ne, Doamne, că nu am pus tot ce avem și tot ce suntem la dispoziția Ta.

Cerere:

- Pentru fiecare misionar care și-a pus viața la dispoziția lui Dumnezeu.
- Să ne punem la dispoziție casa noastră, timpul și slujirea pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu, oriunde am fi.
- Dumnezeu să scoată lucrători și misionari și, totodată, să mobilizeze pe credincioșii simpli, ca Priscila și Acuila, pentru a pleca pe câmpul de misiune.

Duminică, 14 Ianuarie

Isus – Dumnezeu întrupat în mijlocul unei umanități răzvrățite (Ioan 1:14)

Punctul central al revelației lui Dumnezeu din Vechiul Testament a fost manifestarea gloriei lui Dumnezeu: Exodul 33:18 - 34:7. În același mod, Creștinismul este, în esență, descoperirea gloriei lui Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos. Gloria lui Dumnezeu se poate vedea acum doar în Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, în singurul Fiu iubit al Tatălui, plin de har și de adevăr. Acesta este mesajul măreț al credinței creștine.

Moise a avut parte de o întâlnire transformatoare cu Dumnezeul gloriei: Exodul 34:8-10. În același mod, Ioan și primii ucenici ai Domnului Isus au fost transformați de întâlnirea lor cu Dumnezeul gloriei: 1 Corinteni 2:9. Când era în pustie, poporul Israel a înțeles că gloria lui Dumnezeu se vede în primul rând prin faptul că Dumnezeu le-a arătat mila Lui. Acum, Biserica cunoaște gloria lui Dumnezeu prin harul mântuitor în Fiul Său Preaiubit care S-a întrupat ca să ne mântuiască prin lucrarea Lui de la cruce. Isus Hristos este plin de har și de adevăr, pe care El le oferă oamenilor răzvrățiți și păcătoși. Dumnezeu Își arată gloria prin faptul că îi mântuiește pe păcătoși, prin Isus Hristos. Nădejdea noastră este pusă în hotărârea divină de a îi îndreptați pe cei îndepărtați de Dumnezeu: Romani 4:5 și în harul nespus de mare care este în Domnul Isus Hristos: Romani 5:20-21.

Această întâlnire cu gloria lui Dumnezeu este singura explicație pentru răspândirea credinței creștine din zilele noastre, pentru faptul că au fost oameni transformați de gloria lui Dumnezeu și care au dorit ca și alții să aibă parte de aceeași transformare. De aceea putem privi spre viitorul bisericii cu nădejde, deoarece Dumnezeu a hotărât ca gloria Lui să fie cunoscută de către toate popoarele și ca Fiul Său preaiubit să fie proclamat tuturor. Așadar, rugăciunile noastre au cea mai tare temelie, și anume că Dumnezeu Își arată gloria iertându-i pe păcătoși. Exact acesta este motivul pentru care putem fi siguri că cererile noastre vor fi auzite de către Domnul Isus.

Motive de mulțumire:

- Pentru că ne-ai inclus în mântuirea Ta.
- Pentru că putem duce vestea mântuirii Tale altor oameni.
- Pentru inițiativa Ta. Mulțumim, deoarece, fiind Dumnezeul gloriei, Te-ai apropiat de omul păcătos.

Mărturie:

- Te rugăm să ne ierți pentru faptul că nu am fost buni vestitori ai mântuirii Tale.

Cerere:

- Fie ca după ce am experimentat transformarea prin gloria lui Dumnezeu, să avem dorința de a spune și altora vestea bună a Evangheliei și astfel să aibă și ei parte de aceeași transformare.
- Domnul să ne ajute să fim oameni ai rugăciunii și să mijlocim pentru aceia care nu Îl cunosc pe El.
- Să trăim cu nădejdea care vine din înțelegerea faptului că Dumnezeu a hotărât ca gloria Lui să fie cunoscută de toate popoarele.